

25 Ιανουαρίου, 1991

[ΝΙΚΗΤΑΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΕΛΠΙΔΑ ΠΕΔΙΟΥ,

Αιτήτρια,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΜΕΣΩ
ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ,

Καθ' ης η αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 756/90).

Δημόσιοι υπάλληλοι — Μεταθέσεις υπαλλήλων εξωτερικού — Στα πλαίσια ευρύτερης πολιτικής που αποφάσισε το Υπουργικό Συμβούλιο το Υπουργείο Οικονομικών ως αρμόδια αρχή εισηγείται στην Ε.Δ.Υ. βάσει του άρθρου 48(2) του Ν. 1/90 την μετάθεση της αιτήτριας — Η μη ενσωμάτωση των ρυθμίσεων για τις οποίες έκανε πρόβλεψη το Υπουργικό Συμβούλιο, στον Νόμο 1/90 δεν επηρέασαν την νομιμότητα της απόφασης της Ε.Δ.Υ. εφόσον η διαδικασία που ακολουθήθηκε συνάδει με τη διαδικασία που θεσπίζει το άρθρο 48(2) του Ν. 1/90.

5

Στις 14.8.90 η Επιτροπή Δημόσιας Υπηρεσίας αποφάσισε να μεταθέσει την αιτήτρια στη Λευκωσία στην Υπηρεσία Δημόσιας Διοίκησης και Προσωπικού από τις 3.12.90. Η αιτήτρια είχε τοποθετηθεί από το 1975, μετά την εισβολή που την είχε πλήξει καταλυτικά ως καταγόμενη από τη Λάτση, στην Υπάτη Αρμοστία της Δημοκρατίας στο Ηνωμένο Βασίλειο. Η αιτήτρια ήταν μέλος του Γενικού Γραμματειακού Προσωπικού και η τοποθέτησή της το 1975 έγινε ύστερα από αίτημά της. Την ακύρωση της μετάθεσής της στη Λευκωσία επιδίωκε η αιτήτρια με την παρούσα προσφυγή κυρίως διότι η μετακίνησή της θα της προκαλούσε δυσβάστακτη οικονομική επιβάρυνση λόγω της οικογενειακής της κατάστασης, όπως διαμορφώθηκε από την μακρόχρονη υπηρεσία της στο Λονδίνο. Αυτές ήταν οι αντιρρήσεις που πρόβαλε η αιτήτρια όταν περί τα τέλη Ιανουαρίου 1990 η αρμόδια αρχή έφερε σε γνώση της ότι σκόπευε να ζητήσει μετάθεσή της. Η ενέργεια αυτή ήταν απόρροια της απόφασης αρ. 32.778/21.12.89 του Υπουργικού Συμβουλίου που υιοθετούσε εισήγηση των Υπουργείων Οικονομικών και Εξωτερικών η οποία έθετε το θέμα της πολύχρονης παραμονής του προσωπικού που υπηρετεί στις διπλωματικές αποστολές σε ξένες

10

15

20

χώρες χωρίς να ανήκει στην Εξωτερική Υπηρεσία και αποσκοπούσε σε ρύθμιση πάνω σε βάση αναλογία προς αυτή που διέπει τη μετάθεση των μελών της Εξωτερικής Υπηρεσίας. Με την πιο πάνω απόφασή του το Υπουργικό Συμβούλιο καλούσε κάθε Υπουργείο να υποβάλει χωριστή εισήγηση στην Ε.Δ.Υ. για μεταθέσεις υπαλλήλων του Γενικού Γραμματειακού και άλλου Βοηθητικού Προσωπικού που ανήκε στη δύναμή του και υπηρετούσε στο εξωτερικό. Ακόμη εξουσιοδοτούσε τον Υπουργό Οικονομικών να προωθήσει και νομοθετική ρύθμιση του θέματος. Τελικά όμως δεν έγινε κατορθωτή η ενσωμάτωση των παραπάνω ρυθμίσεων στο νέο Νόμο περί Δημόσιας Υπηρεσίας 1/90 της 27.1.90.

Το Μάιο του 1990 το Υπουργείο Οικονομικών, που ήταν στην προκείμενη περίπτωση αρμόδια αρχή, ζήτησε από την Ε.Δ.Υ. την μετάθεση της αιτήτριας, επικαλούμενο την απόφαση του Υπουργικού Συμβουλίου και επισυνάπτοντας την επιστολή με τις αντιρρήσεις της αιτήτριας. Η Ε.Δ.Υ. ζήτησε από το Υπουργείο Οικονομικών να σχολιάσει την ένσταση της αιτήτριας και έλαβε αρνητική απάντηση με την πρόταση όμως τελικά να επιμνησθεί ο χρόνος παραμονής της στο Λονδίνο έως τις 3.12.90.

Η αιτήτρια πρόβαλε κατά κύριο λόγο το επιχείρημα ότι η Ε.Δ.Υ. δεν άσκησε αδέσμευτα και κατ' ευχέρεια την αρμοδιότητά της αλλά πειθάρχησε στην απόφαση του αναρμόδιου Υπουργικού Συμβουλίου. Αναφέρθηκε επίσης ότι η ανάγκη για κάλυψη υπηρεσιακών αναγκών διαπιστώθηκε από το Υπουργικό Συμβούλιο κατά παρέκκλιση από τις διατάξεις του άρθρου 48(2) του Ν. 1/90, που ρητά προβλέπει ότι οι μεταθέσεις διενεργούνται από την Ε.Δ.Υ. ύστερα από δεόντως αιτιολογημένη πρόταση της αρμόδιας αρχής. Ακόμη ότι η απόφαση του Υπουργικού Συμβουλίου λήφθηκε υπό το κράτος του καταργηθέντος Νόμου 33/67, που δεν ήταν σε ισχύ κατά τον κρίσιμο χρόνο, με την προσδοκία συμπερίληψης των προβλεπόμενων ρυθμίσεων στη νέα νομοθεσία (Ν. 1/90) που όμως τελικά δεν επιτεύχθηκε. Η αιτήτρια περαιτέρω ισχυρίστηκε ότι η μετάθεση δεν αποσκοπούσε στην εξυπηρέτηση του δημοσίου συμφέροντος και ότι η επίδικη απόφαση δεν αιτιολογήθηκε. Υποστήριξε επίσης ότι η Επιτροπή αγνόησε την ταλαιπωρία της από τον εκτοπισμό της ενώ αυτή θα έπρεπε να συνεκτιμηθεί. Τέλος η αιτήτρια προέβαλε ότι υπηρετούν στην ίδια Υπάτη Αρμοστεία άλλοι υπάλληλοι που δεν μετατέθηκαν κατ' ανεπίτρεπτη ανισότητα.

Το Ανώτατο Δικαστήριο, απορρίπτοντας την προσφυγή, αποφάσισε ότι:

1. Δεν έχει θεμελιωθεί η μομφή για τον τρόπο που άσκησε την αρμοδιότητά της η Ε.Δ.Υ. Το σχετικό πρακτικό δείχνει ότι ενήργησε κατ' ευχέρειαν παρέχοντας επαρκή αιτιολόγηση για την πράξη μετάθεσης, αφού τη συσχέτισε με τα ατομικά και οικογενειακά προβλήματα της αιτήτριας και αφού προηγουμένως προκάλεσε τα σχόλια της αρμόδιας αρχής.

2. Με βάση τα πορίσματα της νομολογίας τα επιχειρήματα περί αναρμοδιότητας του Υπουργικού Συμβουλίου δεν ευσταθούν. Η μη ενσωμάτωση των ρυθμίσεων για τις οποίες έκαμε πρόβλεψη η απόφαση του Συμβουλίου στο Ν. 1/90 δεν επηρέασαν τη νομιμότητά της. Η δε διαδικασία που ακολουθήθηκε συνάδει με τη διαδικασία που θεσπίζει το άρθρο 48(2). 5

3. Στην περίπτωση του Γραφειακού και Βοηθητικού Προσωπικού που τοποθετήθηκε στο εξωτερικό δεν υπήρχε κανένα ρυθμιστικό πλαίσιο· το ανεπιθύμητο αποτέλεσμα ήταν να παραμένουν υπάλληλοι στο εξωτερικό για χρονικά διαστήματα που σε ορισμένες περιπτώσεις πλησιάζουν τα είκοσι χρόνια. Επομένως η τακτοποίηση του θέματος ήταν επιβεβλημένη για την εξυπηρέτηση του ευρύτερου συμφέροντος της δημόσιας υπηρεσίας. Υπ' αυτό το πρίσμα δεν μπορεί να υποστηριχθεί πως ελλείπει το στοιχείο της καλής πίστης που απαιτείται από την νομολογία. 10
15

4. Είναι αβάσιμος ο λόγος ακυρότητας περί ανεπίτρεπτης ανισότητας. Δεν δόθηκαν στοιχεία, αλλά από ένα βλέμμα στο σχετικό υλικό φάνηκε πως με την ίδια ευκαιρία μετατέθηκαν τρεις άλλοι υπάλληλοι με μεγαλύτερη ή την ίδια υπηρεσία με την αιτήτρια.

Η προσφυγή απορρίπτεται χωρίς έξοδα. 20

Αναφερόμενες υποθέσεις:

Βεληγέκα ν. Δημοκρατίας (Προσφυγή Αρ. 792/90, ημερ. 15.12.90)

Βασιλείου ν. Δημοκρατίας (1982) 3 Α.Α.Δ. 220

Κυριάκου ν. Δημοκρατίας (1986) 3 Α.Α.Δ. 1845

Ευγενίου ν. Δημοκρατίας (1987) 3 Α.Α.Δ. 1782

Ιωαννίδου ν. Δημοκρατίας (1983) 3 Α.Α.Δ. 410, 414

Σεντονάρης ν. Ελληνικής Κοινοτικής Συνέλευσης, 1964 Α.Α.Δ. 300

Ησαΐας ν. Δημοκρατίας (1985) 3 Α.Α.Δ. 490

Καμμίτης ν. Δημοκρατίας (1987) 3 Α.Α.Δ. 384

Προσφυγή.

Προσφυγή εναντίον της απόφασης της Επιτροπής Δημόσιας Υπηρεσίας να μεταθέσει την αιτήτρια από την Υπάτη Αρμοστεία της Δημοκρατίας στο Ηνωμένο Βασίλειο στη Λευκωσία. 35

Α.Σ. Αγγελίδης, για την αιτήτρια.

Α. Βασιλειάδης, Δικηγόρος της Δημοκρατίας Α, για την καθ' ου η αίτηση.

Cur. adv. vult.

5 Ο Δικαστής κ. Νικήτας ανάγνωσε την ακόλουθη απόφαση.

ΝΙΚΗΤΑΣ, Δ: Η αιτήτρια κατάγεται από τη Λάτση. Η εισβολή είχε καταλυτικές συνέπειες για την οικογένεια της. Αναγκάστηκε να εγκαταλείψει το σπίτι και την περιουσία της. Ήταν από τότε δημόσιος υπάλληλος, μέλος του Γενικού Γραμματειακού Προσωπικού. Ύστερα από αίτημα της, τοποθετήθηκε το 1975 στην Υπάτη Αρμοστεία της Δημοκρατίας στο Ηνωμένο Βασίλειο. Με την πάροδο του χρόνου ανασυγκρότησε την οικογενειακή της ζωή, αποκτώντας σπίτι στο Λονδίνο με τη συνδρομή του συζύγου της, που την ακολούθησε εκεί. Από το 1986 ο τελευταίος δημιούργησε και διαχειρίζεται δική του επιχείρηση, ενώ οι δύο θυγατέρες του ζεύγους φοιτούν σε αγγλικά σχολεία.

20 Στις 14/8/90 η Επιτροπή Δημόσιας Υπηρεσίας αποφάσισε να μεταθέσει την αιτήτρια στη Λευκωσία στην Υπηρεσία Δημόσιας Διοίκησης και Προσωπικού από τις 3/12/90, αφού συμπλήρωσε υπηρεσία 15 χρόνων στο εξωτερικό. Με την προσφυγή της τώρα η αιτήτρια επιδιώκει ακύρωση της μετάθεσης. Η αναδρομή στα γεγονότα κρίνεται απαραίτητη γιατί θέτει το πλαίσιο για διευκρίνιση των λόγων που προβάλλονται για ανατροπή της απόφασης.

30 Με πρόταση την οποία υπέβαλαν από κοινού τα Υπουργεία Οικονομικών και Εξωτερικών τέθηκε το θέμα της πολύχρονης παραμονής του προσωπικού που υπηρετεί στις διπλωματικές αποστολές σε ξένες χώρες και που δεν ανήκει στην Εξωτερική Υπηρεσία. Η πρόταση αποσκοπούσε σε ρύθμιση πάνω σε βάση ανάλογη προς αυτή που διέπει τη μετάθεση των μελών της Εξωτερικής Υπηρεσίας. Ας σημειωθεί εδώ διευκρινιστικά ότι οι διπλωματικοί υπάλληλοι υπόκεινται σε μετάθεση στην Κύπρο μετά

τη συμπλήρωση εξαετίας στη θέση που τοποθετήθηκαν.

Το Υπουργικό Συμβούλιο με την υπ' αρ. 32.778 απόφαση του, που πήρε την 21/12/89, υιοθέτησε την παραπάνω εισήγηση, θέτοντας και χρονοδιάγραμμα για την εφαρμογή της. Παράλληλα αποφάσισε να καλέσει κάθε Υπουργείο να υποβάλει χωριστή εισήγηση στην Επιτροπή Δημόσιας Υπηρεσίας, για μεταθέσεις υπαλλήλων του Γενικού Γραμματειακού και άλλου Βοηθητικού. Προσωπικού, που ανήκε στη δύναμη του και υπηρετούσε στο εξωτερικό. Ακόμη εξουσιοδοτήθηκε ο Υπουργός Οικονομικών να προωθήσει και νομοθετική ρύθμιση του θέματος που διαλάμβανε η απόφαση. Τελικά όμως δεν έγινε κατορθωτή η ενσωμάτωση των παραπάνω ρυθμίσεων στο νέο Νόμο περί Δημόσιας Υπηρεσίας 1/90, που θεσπίστηκε στις 27/1/90.

Περί τα τέλη Ιανουαρίου 1990 η αρμόδια αρχή έφερε σε γνώση της αιτήτριας ότι σκόπευε να ζητήσει μετάθεση της στο κέντρο. Οι αντιρρήσεις της περιέχονται σε σχετική επιστολή ημερ. 7/2/90. Απορρέουν κυρίως από τα γεγονότα που καταγράφηκαν στην αρχή της απόφασης. Η θέση που εκφράζει είναι στην ουσία ότι υπάρχουν σοβαροί λόγοι που δικαιολογούν την παραμονή της στο Λονδίνο, δηλαδή, ότι η μετακίνηση θα της προκαλούσε δυσβάστακτη οικονομική επιβάρυνση λόγω της οικογενειακής της κατάστασης, όπως διαμορφώθηκε από την μακροχρόνια υπηρεσία της στο Λονδίνο.

Το Μάιο του 1990 το Υπουργείο Οικονομικών, που είναι στην προκείμενη περίπτωση αρμόδια αρχή, ζήτησε από την Ε.Δ.Υ. τη μετάθεση της αιτήτριας, όπως και άλλων υπαλλήλων, που ήταν τοποθετημένοι σε παρόμοιες θέσεις. Στη σχετική πρόταση της η αρμόδια αρχή επικαλείται ειδικά σαν λόγους που επέβαλλαν τη μετάθεση την πρόταση προς το Υπουργικό Συμβούλιο της 6/12/89 ως και την απόφαση του Υπουργικού που ακολούθησε στις 21/12/89. Στην πρόταση επισυνάφθηκε η επιστολή της αιτήτριας που περιέχει τις παραστάσεις της. Στη συνέχεια η Ε.Δ.Υ. ζήτησε από το Υπουργείο Οικονομικών να σχολιάσει την ένσταση της αιτήτριας στην προτεινόμενη μετάθε-

σή της. Παρεμπιπτόντως, το ίδιο συνέβη και στην περι-
πτωση των άλλων υπαλλήλων που ήγειραν ένσταση στη
μετάθεσή τους. Η απάντηση του Υπουργείου ήταν αρνητι-
κή για την αιτήτρια. Παρατήρησε ότι οι ατομικοί και οι οικογενειακοί λόγοι που πρόβαλε δεν δικαιολογούσαν μα-
5 ταίωση της μετάθεσης. Πρότεινε όμως τελικά την
επιμήκυνση του χρόνου παραμονής της στο Λονδίνο μέχρι
3/12/90. Το σχετικό πρακτικό μαρτυρεί ότι η Ε.Δ.Υ. δεν
θεώρησε ότι δεσμευόταν από την απόφαση του Υπουργγι-
10 κού Συμβουλίου, αλλά είχε για αυτή μόνο καθοδηγητικό
χαρακτήρα. Ακόμη ανέφερε ότι η κάθε περίπτωση κρίθηκε
"με βάση τα συγκεκριμένα περιστατικά, καθοδηγούμενη
πάντοτε και από την πιο πάνω απόφαση του Υπουργικού
15 Συμβουλίου, και ασκεί τη διακριτική της εξουσία προς το
συμφέρον της υπηρεσίας".

Η προσφυγή στηρίζεται κατά κύριο λόγο στο επιχείρη-
μα ότι η Ε.Δ.Υ. δεν άσκησε αδέσμευτα και κατ' ευχέρεια
την αρμοδιότητά της. Στην πραγματικότητα πειθάρχησε σε
20 απόφαση αναρμόδιου οργάνου, δηλαδή, του Υπουργικού
Συμβουλίου, που επέβαλε κατ' αυτό τον τρόπο τις θελή-
σεις του. Ο συλλογισμός αυτός αποτελεί τον άξονα όλων
σχεδόν των εισηγήσεων. Αναφέρθηκε συναφώς ότι η ανά-
γκη για κάλυψη υπηρεσιακών αναγκών διαπιστώθηκε από
το Υπουργικό Συμβούλιο κατά παρέκκλιση από τις διατά-
25 ξεις του άρθρου 48 (2) του ν. 1/90, που ρητά προβλέπει ότι
οι μεταθέσεις διενεργούνται από την Επιτροπή ύστερα
από πρόταση της αρμόδιας αρχής - στην περίπτωση αυτή
του Υπουργού Οικονομικών - δέοντως αιτιολογημένη.
Μια άλλη πτυχή είναι ότι η απόφαση του Υπουργικού λή-
30 φθηκε υπό το κράτος του καταργηθέντος νόμου 33/67, που
δεν ήταν σε ισχύ κατά τον κρίσιμο χρόνο, με την προσδο-
κία συμπερίληψης των ρυθμίσεων για τις οποίες έκαμε
πρόβλεψη στη νέα νομοθεσία (ν. 1/90), που όμως τελικά
δεν επιτεύχθηκε. Η κεντρική εισήγηση, αλλά θα πρόσθετα
35 και τα παρεμφερή επιχειρήματα, εξετάθησαν χωρίς όμως
επιτυχία στην προσφυγή αρ. 792/90 Άννα Βεληγκέκα ν.
Δημοκρατίας. Η υπόθεση εκδικάστηκε πρόσφατα από το
δικαστή κ. Πική. Η απόφαση φέρει ημερομηνία 15/12/90.
40 Η κα Βεληγκέκα, που επίσης ανήκει στο γραφειακό προ-
σωπικό, ήταν μεταξύ των επηρεασθέντων υπαλλήλων.
Είχε μετατεθεί από την Πρεσβεία των Αθηνών όπου υπη-

ρέτησε συνεχώς για 13 χρόνια. Οι συνθήκες και τα περιστατικά είναι στην ουσία τους ταυτόσημα με την κρινόμενη υπόθεση.

Ας παρακολουθήσουμε την πορεία της συλλογιστικής με την οποία ο δικαστής κατέληξε στα συμπεράσματά του. Η πρωταρχική διαπίστωση είναι ότι το Υπουργικό Συμβούλιο είχε αρμοδιότητα, που του απονέμει το άρθρο 54 (β) και (δ) του συντάγματος, να αποφασίσει για τη στελέχωση των διπλωματικών αποστολών που περιλαμβάνει και την τοποθέτηση των υπαλλήλων, όπως και την ευθύνη για συντονισμό και εποπτεία όλων των δημοσίων υπηρεσιών. Επομένως η απόφαση ήταν νόμιμη και λήφθηκε μέσα στα όρια των εξουσιών του. Διαπιστώθηκε περαιτέρω ότι δεν υπήρχε οποιαδήποτε νομική πλημμέλεια στο προπαρασκευαστικό στάδιο μέχρι την υποβολή πρότασης για μετάθεση. 5
10
15

Το δικαστήριο ανέπτυξε τις σκέψεις του ως εξής:

"Η ανάγκη για συντονισμό ήταν ιδιαίτερα έντονη σ' αυτή την περίπτωση ενόψει της μετάθεσης ή απόσπασης προσωπικού από διάφορους κλάδους της δημόσιας υπηρεσίας σε διπλωματικές αποστολές στο εξωτερικό. Άλλωστε η ανάγκη για ρύθμιση του θέματος διαπιστώθηκε σε πρώτο στάδιο και από την αρμόδια αρχή, το Υπουργείο των Οικονομικών, οι εισηγήσεις του οποίου αποτέλεσαν και την βάση για την απόφαση που είχε ληφθεί. Δε διαπιστώνεται οτιδήποτε μεμπτό είτε στη διαμόρφωση της κυβερνητικής πολιτικής ως προς τη στελέχωση των διπλωματικών αποστολών ή τον συντονισμό που ασκήθηκε από το Υπουργικό Συμβούλιο στο υπό κρίση θέμα πριν συγκεκριμενοποιηθεί εισήγηση από το Υπουργείο των Οικονομικών προς την Ε.Δ.Υ. για τη μετάθεση της αιτήτριας. 20
25
30

Η διαμόρφωση διοικητικής πρακτικής σε ένα ή περισσότερους κλάδους της διοικητικής λειτουργίας αποτελεί παραδεκτό μέτρο εφόσον η διακριτική ευχέρεια του οργάνου που είναι επιφορτισμένο με αποφασιστική 35

αρμοδιότητα δεν εξουδετερώνεται και δεν μηχανοποιείται η άσκηση της διακριτικής ευχέρειας που του παρέχεται."

5 Η τελευταία παρατήρηση βρίσκει έρεισμα εκτός άλλων και στις αποφάσεις *Βασιλείου ν. Δημοκρατίας* (1982) 3 Α.Α.Δ. 220, *Κυριάκου ν. Δημοκρατίας* (1986) 3 Α.Α.Δ. 1845 και *Ευγενίου ν. Δημοκρατίας* (1987) 3 Α.Α.Δ. 1782. Υιοθετώντας το σκεπτικό της *Βεληγκέκα*, ανωτέρω, καταλήγω ότι τα επιχειρήματα περί αναρμοδιότητας του Συμβουλίου δεν ευσταθούν. Η μη ενσωμάτωση των ρυθμίσεων για τις οποίες έκαμε πρόβλεψη η απόφαση του Συμβουλίου στο ν. 1/90 δεν επηρέασαν τη νομιμότητά της. Η δε διαδικασία που ακολουθήθηκε συνάδει με τη διαδικασία που θεσπίζει το άρθρο. 48(2).

15 Στρέφομαι στους υπόλοιπους λόγους ακύρωσης ότι η μετάθεση δεν αποσκοπούσε στην εξυπηρέτηση του δημοσίου συμφέροντος και ότι η επίδικη απόφαση δεν αιτιολογήθηκε. Στο πλαίσιο αυτό θα εξετασθεί και η μομφή πως η Επιτροπή δεν άσκησε αδέσμευτα την αποφασιστική αρμοδιότητα που έχει στο προκείμενο, αλλά επικρότησε μόνο την απόφαση του Συμβουλίου. Υποστηρίχθηκε επίσης πως η Επιτροπή αγνόησε την ταλαιπωρία που προκλήθηκε στην αιτήτρια από τον εκτοπισμό της, σαν στοιχείο που πρέπει να συνεκτιμάται με τους άλλους παράγοντες πριν πραγματοποιηθεί μια μετάθεση (βλ. *Ιωαννίδου ν. Δημοκρατίας* (1983) 3 Α.Α.Δ. 410, 414).

30 Πολυάριθμες αποφάσεις έχουν διευκρινίσει τις αρχές που διέπουν τις μεταθέσεις δημοσίων υπαλλήλων με απαρχή την *Σεντονάρης ν. Ελληνικής Κοινοτικής Συνέλευσης* (1964) Α.Α.Δ. 300. Μεταγενέστερες αποφάσεις διερεύνησαν όλες τις σημαντικές πτυχές του ζητήματος. Το καταστάλαγμα είναι ότι η μετάθεση υπαλλήλου ενεργείται κατά τεκμήριο (που είναι ανατρέψιμο) προς όφελος της δημόσιας υπηρεσίας. Η ανάγκη για πραγματοποίηση μεταθέσεων διαπιστώνεται από τη διοίκηση με μοναδικό φραγμό ότι η εξουσία αυτή, κατά την άσκηση της, εμφορείται από καλή πίστη. Είναι επίσης απαραίτητη η συνεκτίμηση των προσωπικών και οικογενειακών αναγκών των κρινομένων. *Ησαΐας ν. Δημοκρατίας* (1985) 3 Α.Α.Δ. 490, *Καμ-*

μίτσης ν. Δημοκρατίας (1987) 3 Α.Α.Δ. 384. Σοβαρό στοιχείο που πρέπει να σταθμισθεί είναι και οι επιπτώσεις από τον εκτοπισμό υπάλληλου μετά την εισβολή, *Ιωαννίδου*, ανωτέρω. Όμως όπως επισημαίνει η *Ησαΐας*, όλες αυτές οι περιστάσεις δεν επιτρέπεται να κατισχύσουν των υπηρεσιακών αναγκών που αποτελούν και το πρωταρχικό κριτήριο στις τοποθετήσεις και μεταθέσεις. Στην περίπτωση του Γραφειακού και Βοηθητικού Προσωπικού που τοποθετήθηκε στο εξωτερικό δεν υπήρχε κανένα ρυθμιστικό πλαίσιο· το ανεπιθύμητο αποτέλεσμα ήταν να παραμένουν υπάλληλοι στο εξωτερικό για χρονικά διαστήματα που σε ορισμένες περιπτώσεις πλησιάζουν τα 20 χρόνια. Επομένως η τακτοποίηση του ζητήματος ήταν επιβεβλημένη για την εξυπηρέτηση του ευρύτερου συμφέροντος της δημόσιας υπηρεσίας. Υπ' αυτό το πρίσμα δεν μπορεί να υποστηριχθεί πως ελλείπει το στοιχείο της καλής πίστης.

Περαιτέρω δεν έχει θεμελιωθεί η μομφή για τον τρόπο που άσκησε την αρμοδιότητά της η Ε.Δ.Υ. Το πρακτικό, που συνόψισα παραπάνω, δείχνει πως ενήργησε κατ' ευχέρειαν παρέχοντας επαρκή αιτιολόγηση για την πράξη μετάθεσης, αφού τη συσχέτισε με τα ατομικά και οικογενειακά προβλήματα της αιτήτριας και αφού προηγουμένως προκάλεσε τα σχόλια της αρμόδιας αρχής.

Τέλος, είναι αβάσιμος ο λόγος ακυρότητας ότι υπηρετούν στην ίδια Υπάτη Αρμοστεία άλλοι υπάλληλοι που δεν μετατέθηκαν κατ' ανεπίτρεπτη ανισότητα. Πρέπει να παρατηρηθεί ότι δεν δόθηκαν στοιχεία, αλλά από ένα βλέμμα στο σχετικό υλικό φάνηκε πως με την ίδια ευκαιρία μετατέθηκαν τρεις άλλοι υπάλληλοι με μεγαλύτερη ή την ίδια υπηρεσία με την αιτήτρια.

Παρά την συμπάθεια που προκαλεί η περίπτωση της αιτήτριας, η επίδικη απόφαση δεν πάσχει από τις νομικές πλημμέλειες που της αποδόθηκαν ή από άλλα σφάλματα που άπτονται της νομιμότητάς της. Γι' αυτό και επικυρώνεται σύμφωνα με το άρθρο 146.4 (α) του συντάγματος. Η αίτηση απορρίπτεται χωρίς έξοδα.

Προσφυγή απορρίπτεται χωρίς έξοδα.